

Teateramatörpjäsen Argsinta Hans och småsinta Anna : Allmogelustspel i två ...

Haglöf, Karl,

81 F a B

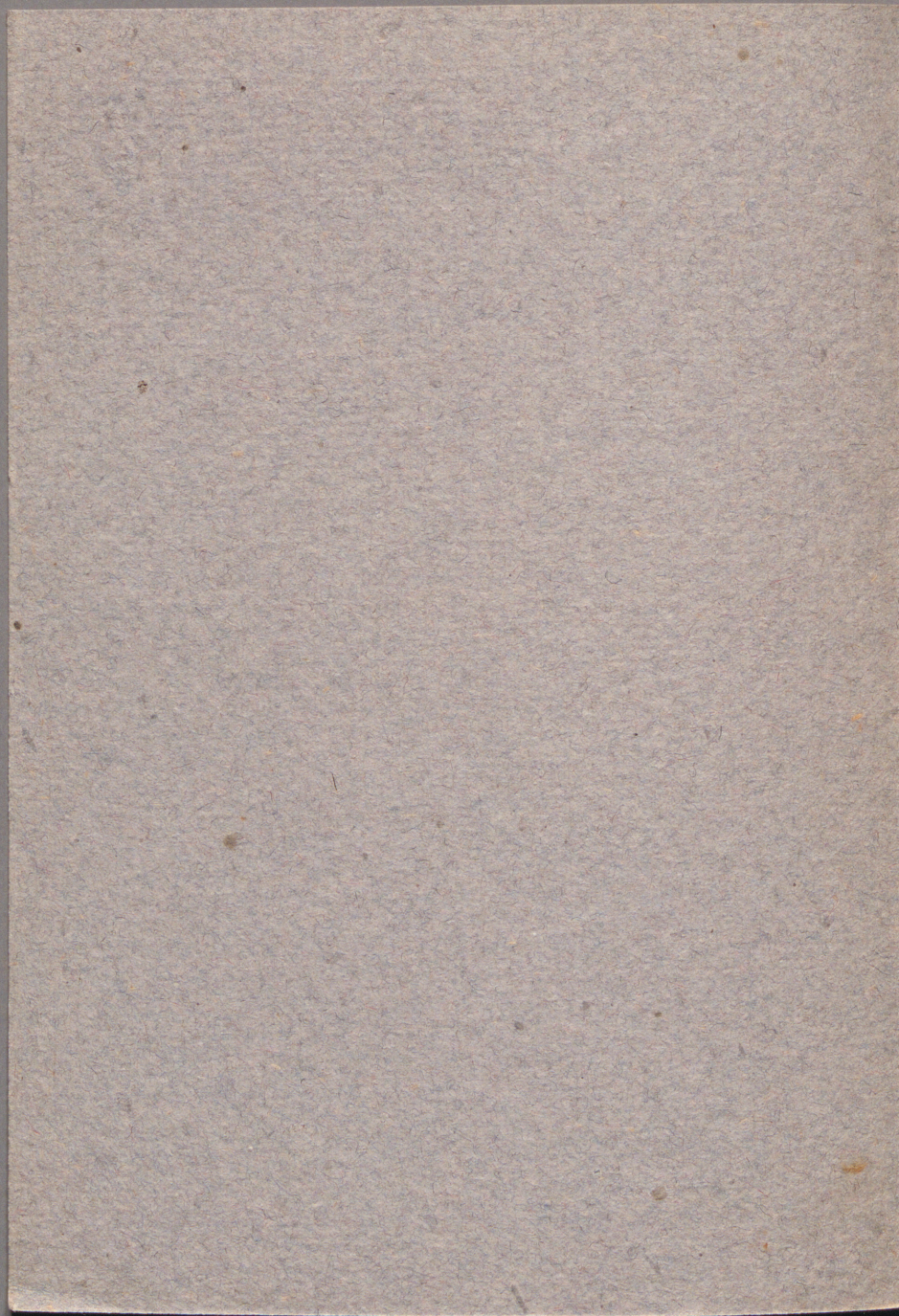


HAGLÖF.

ARGSINTA HANS

° OCH
SMÅSINTA ANNA

~~1924~~



vi. Sv.
Drama.
(B)

Teateramatörpjäsen

Argsinta Hans och småsinta Anna

Allmogelustspel i två akter

Spelas av fem herrar och tre damer



PRIS 50 ÖRE

Författad och utgiven av

K. S. HAGLÖF, ALSBÄCK, BORLÄNGE



P E R S O N E R :

Hans (*Tattar-Hans*) tattare.

Landgren, hästhandlare.

Olivia, hästhandlarens dotter.

Tor, rik bonde.

Anna, bondens hustru.

Lars, son till *Tor*.

Leon, mjölnare,

Tyra, mjölnarens dotter.

M A S K E R I N G :

Tattarhans. Tjocka underkläder om livet, så att hans nötta blus (utan handlinning vid ena handleden) sitter vid och något uppdragen. Byxorna, fappade bak, upphållas med svångrem. Slokhatt och långa ovårdade mustacher samt peruk i rött. Typiskt för *Tattarhans* är hans mjuka, slankiga gång, alltid i raskt tempo med något överspant i hans temperament, vilket gör honom mera bemärkt än övriga medspelare.

Landgren. Ordinärt klädd. Chaufförskläder med skaff.

Olivia. Klädd i skrikiga färger. Bar om bröstet.

Tor. Väklädd. Flintperuk och större skägg.

Anna. Sminkas hårt, gumpperuk o. stora bröst.

Lars. Väklädd, men kan ha rocken av när det passar. Studentmössa eller sportmössa.

Leon. Klädd, helst i ljusa, något mjöliga kläder. Mustascher och pipskägg eller också torparskägg.

Tyra. Enkelt men smakfullt klädd, helst i ljusa kläder.

Scenen föreställer *Tors* hem, med draperier och snygga gardiner, tavlor på väggarna och blommor på ett blomställ. Mellan första och andra akten har 2 år gått.

FÖRSTA AKTEN.

Tor och Anna äro inne. Tor läser en tidning och Anna lägger undan några böcker.

Tor: Ja, nu ha vi åter marknad i staden — — — (närmaste stad). Undrar just om jag skall fara dit och köpa en häst i stället för den här gamla grälla, som har fått spatten så gräsligt i högra knäleden. Det är bå synd och skam att köra efter väg med halta stackare.

Anna: Då tycker jag med. Du skulle ha sålt henne i höstas som farbror Gustaf sa. Men då säger jag, sälj henne åt slaktarn — — — (bekant slaktare på platsen) med förbehåll att han slaktar henne genast å då vore ju skandal att se henne i andra händer.

Tor: Ja, nog har du rätt i då, dum som du är annars.

Anna: Jaså, du ska keksa på mej, nu igen. Då ä aldrig nå annat. Jag undrar just vad då skulle varit för karl av dej om inte jag varit så bra te å se efter dej många gånger?

Tor: Sa du se efter . . . Jag undrar just vem som sett efter.

Det knacker på dörren

Tor: Stig in! (Tattarhans kommer in).

Hans: Ursäkta, herrskapet, jag behöver väl ej presentera mej. Frun och jag vi ä gamla bekanta. Jag har samma ärende som förut, jag tar emot pannor, kastruller, kopparfat, hinkar, skopor och allt möjligt till förtenning, ifall herrskapet behöver något i den vägen.

Anna (snäsigt): Nej, Hans, då behöver vi visst inte.

Hans: Men nog kunde jag väl få hålla till i smedjan ett par timmar, medan jag lagar litet saker åt mjölnarns, vi vet. Leon är väl bekant?

Anna: Leon har smedja själv, så här behöver du inte vara för deras skull.

Tor: Ja se här hyser vi inte några förtennare. Mor och jag skall till marknaden, så att här blir heller ingen hemma. När vi far låser vi alltid

Anna: Jag tycker att Hans kunde ta något annat arbete än att gå så här i gårdarna och sulla med förténning. Du ser ju ut som en annluffare.

Hans: Vasa du Anna, har du glömt när du drog land och rike omkring och sålde krukkärl och köpte lump? Men gudbevars, du slet ihop en bra förmögenhet, och för då att du såg bra ut krångla du åt dej den rika Tor. Åhja, han rosar inte affärn, efter vad jag hört.

Anna: Rosa mej hit och rosa mej dit. Här behöver du inte stå och bråka. Kör ut karln, Tor!

Hans: Då ä välsignat va folk kan bli bråkiga, bara dom har nå att säga till om. För resten må du inte tro att jag glömt av att du inte extemera mej som fästman, det där året då du var piga åt kyrkvärdens i — — —. Nog var jag så god som du på den tiden. Jag är inte född på landsvägen jag som du, inte.

(Det knackar på dörren och Landgren kommer in, stor och bredbent.)

Tor: Jaså, få vi främmande. God dag, Landgren.

(De ta varandra i hand).

Landgren: Saken är den att jag har hört att du tröttnat på den gamla märra och skall göra utbyte, och nu har jag en alldeles svart, bra häst att sälja, ett bra kreatur. Hör du Tor, jag skall slå henne till ett sabla billigt pris, bara för att hon skall få en bra husbonde. Hon står rakt på benen, har vacker kropp och håller upp huvudet som en dragonhäst, och så ärlig som hon är. Det är ren ålder, 5 år, och inte är hon rädd för bilar, fåg och

locke där. Vore inte dä en häst för dej, dä? Så en annan sak. Jag tror att pojken din har gott öga till Olivia, dotter min, och han godtar inga vanliga bondhästar förstår du. Nej, hör du, nu blir du med ut och ser på hästen. Och du Anna, följ med du också. Bara för eran del skall jag sälja henne för 800 kronor, ett sjuhelsike billigt pris för ett sånt kreatur. Du kan väl se på hästen, kom med! (Alla tre gå ut.)

Lars (som kommer in): Tänk vad skojarare kan prata. Jag undrar just vad det där kan vara för hästkrake. Å en sak till, han säger att jag skall bli måg åt honom, en sån skojarare, en lymmel av värsta slag och Olivia... det värsta sjåp som går på gulls gröna jord... henne skulle jag ta, nej aldrig. Ska jag ha en flicka, då ska dä bli en tös efter mitt sinne och den enda som jag tycker om, låt vara att hon är fattig, dä ä mjölmarns Tyra. (Tittar ut). Alla skojarare är sig lika. Nu tar han far och mor med i släden och ska bevars prova den där stilig hästen. Nej, men se, det är nätt opp att han orkar med dom tre. Nej du Landgren, den gubben går inte. (Tar på sig mössa och rock). Det är bäst att jag går ut och gör ur den där affären. Far och mor ä så lättnarrade så få se vad det blir. Emellertid om det skulle bli hästköp av, blir det i alla fall ingen kärlek av med Olivia, jag vet då så myckket. En skojarunge ska snon ta. (Det knacskar på dörren). Kom in!

Olivia (kommer in): Är inte far här? (Godtag skulle jag ha sagt. (Hon ser med förstulna blickar på Lars).

Lars: Landgren var nyss hit och nu har far och mor åkt med honom för att prova hästen.

Olivia (tittar sig omkring i rummet): Åh, nej men vad ni har trevligt hemma. Så vackra gardiner och draperierna, sen. (Går och lyfter på dem). Så vackra har inte vi. Å så vackra blom-

mor. Här skulle jag vilja bo, men du Lars har väl fästmö förut?

Lars: Då ä inte så säkert. Jag har ingen tur med flickor och kärlek, jag är för resten alldeles för blyg av mej. Jag blir nog enstöring i alla mina dar.

Olivia: Hm! Du blyg! Jag tycker mej se. Annat är det med mej. Jag får nog ta det som jag får, jag. Men hör du Lars, skulle då inte vara trevligt med litet kurtis här i ett så trevligt rum? (Klappar med handen på sitt bröst.) Jag tror jag avundas den som blir din flamma.

Lars: Å, så du säger, va då beträffar så är det ingenting att avundas. Jag lär väl aldrig få någon. Somliga vill inte jag ha, och somliga vill inte ha mej. Den där mitt emellan är väl inte född än.

Olivia: Jag har väl ingenting att hoppas, men nog . . . vore du luten, så . . .

Lars: Jag vill inte tränga ut Erland och Gottfrid (kända namn äro att föredraga) och ingen ann häller för resten, så vad då beträffar får då väl anstå så länge. För övrigt, nog får du bättre än mej.

Olivia: Så du säger. Jag tänkte att när inte gossarna säger nå, så får väl flickorna . . .

Lars: Om då är skottfår kan ju då vara på sin plats men varom inte, så. (Tittar ut). Nu kommer far och mor, undrar hur dom har ackorderat. Jag får väl gå ut och höra hur det går. (Båda gå ut. En stunds paus. Tor, Anna och Landgren komma in. Under sitt tal gestikulerar Landgren mycket starkt).

Landgren: Nu såg du att hästen kunde både gå och springa. En trevligare häst får du allt leta efter. Du törs fint ge mej 800 kronor för honom. Då finns inget fel. Du kan vara säker på att poiken skall gilla den där hästen. Ren ålder och inte den minsta plita på benen. Jag sålde inte dän där hästen under nihundra och sjuttifem om då inte vore

för Frans och din del. Du såg att Olivia och Frans tycks ha någonting ihop.

Anna: Jag såg att hästen kunde springa, men aldrig får du mer än 700 för hästen, eller hur Tor?

Tor: Ja, sjuhundra riks får du, men heller inte nå mer. Du kan tänka dej, att jag kan köpa väl så bra häst ändå billigare av en bonde. Du har inte betalt mer än sex och ett halvt, det är jag säger på.

Landgren: Var inte oresonlig, Tor, jag har gett sju och sjuttifem så sant som jag heter Landgren. Skulle jag ljuga för er?

Hans: Ja, herre gud, då ä häst hela dagen det. Då ä inte många som ha såna hästar inte. Ä kör-sättet i hästen, då får man lov att sätta värde på.

Landgren: Ja, ni hör. Hans, han förstår sig allt på hästar, han.

Hans: Säljer ni den hästen för 800 kronor? Nog vore då annat än när Kandells Petrus köpte en häst av Åkerbergs Frans (här användas tvenne kända namn i omedelbar närhet), den hästen kostade Frans 950 kronor och ändå var han både bockbent och stel i vänstra frambenet.

Landgren: Ja, som jag säger, då ä endast och allenast för Tors del, och så om då skulle bli något med Lars och våran Olivia.

Anna: Du blandar då ihop så mycke, Landgren, så hälften vore nog. Du har nog inte annat ähn skojarhästar. Inte för då att jag förstår mej på hästar, men jag har mina misstankar.

Tor: Ja, ja du Landgren (knuffar honom i sidan) nog får man se opp med sånadär gynnare. Säger du att hästen är 5 år, så är den väl 8 år och på det nionde.

Landgren: Nej du, Tor. Härvidlag behöver man inte sätta ihop några lögner. Hästen talar för sig själv.

Anna (skrattande): Ä, herre gud, är då en häst som man kan språka med! Då springer jag ut och frågar honom hur gammal han är (Springer ut).

Tor vänder sig mot dörren, och därvid gör Hans och Landgren några hemlighetsfulla vinkar och knuffar åt varandra. Landgren trampar Hans på flöten och visar honom plånboken som ett tecken på, att det blir vedergällning om det lyckas bra.

Anna (som kommer in): Dom säger att du bara är fem år, sa jag åt hästen. Är dä sant dä, sa jag. Nå, va tror ni hästen svara? (i gnäggande ton): Hu—hu—hu—hu—hu, svara hästen. Jag såg på honom, att han mente två, tre år till.

Tor: En hästhandlare talar aldrig sanning. Vi få väl annars höra vad Lars säger. (Lars kommer in).

Lars: Den där hästen skall du inte köpa, far. Han är kitslig om benen och mycket elak att sko. Jag talte just nu vid hovslagarn.

Landgren: Dä ljuger han, för han var spekulant på den själv! Den där hovslagarn är ingenting att bry sej i.

Anna: Ja, jag kunde tro att det var någe fel på den. Du får allt se opp med hästhandlare, Tor.

Landgren: Hör frun (klappar henne på axeln), det är en sak kararna emellan. Lagg sej inte i hästaffärena.

Anna: När man har enfaldiga karar, får fruntimren träda emellan. Det är väl inte så roligt att ha en häst som sparkar. Antag att ni miste armar och ben, när ni skall sko den, vore dä bra dä? Kan int du Lars säga någonting också. Du tiger, du. Dä är väl du, som skall sko för det mesta.

Lars: Ja, jag säger som jag sa nyss, den köper vi inte.

Landgren: Föli med hem, jag har tre hästar till. En grå stor ardennerhäst, en liten kvick norsk häst, som tagit pris vid många travtävlingar, och så en reslig hemföding med fint pålägg. Du, Lars, kan ju följa Olivia och mej hem. Den där hemfödingen är ett ståtligt djur. Kom med får du se,

att Olivia också kan med att sköta tömmarna. Den som får henne, får allt en tös med ruter i.

Lars: I den här gården är det kararna som skall köra och ej fruntimren. (Olivia kommer in.)

Olivia (till Lars): Nå, tycker du inte om hästen. Det minsta barn kan köra den. Blev med ett slag, jag skall köra, jag. En bättre häst kan du aldrig få. Fina fötter, vackert huvud, lång man och trevlig hållning. Den här hästen passar just åt er. Jag skulle så gärna vilja ha den kvar, men du vet väl far . . . Kanske om den komme hit, fin-ge jag . . .

Lars: Då jag har sagt, står jag vid. Vi ska inte ha hästen och inga körkarlar heller, för resten.

Landgren: Ni får hästen för det ni bjöd och Olivia på köpet, bara det blir affär. Jag är nödig om pengar! (Knuffar Anna vid sidan). Ni behöver en sonkulla, Anna. Olivia är en jäkla duktig jänta. Hon kan både köra och laga mat. Ni skall komma hem nån gång, så får ni se. Väva kan hon också.

Anna: Vad de unga angår lägger jag mej inte i, men vill Lars se på de andra hästarna, gärna för mej. Vi ska i alla fall sälja gamla grälla först.

Landgren: Den ger jag 150 kronor för osett, och då är den affären snart oppgjord. Här har ni labben.

Tor: Nej, Landgren, grälla skall dö. (Till Lars: Följ med dem hem men var snart tillbaks, du vet att det är marknad i dag och i morgon. Du kan väl se på hästarna.

Lars: Ja, så far vi väl då. (Landgren, Olivia och Lars går ut.)

Anna: Då ä en riktig fisk, den där Landgren, och Olivia brås bra på far sin. Då hördes att hon hade skoartag i sig, hon med. Jag kan väl aldrig tro, att Lars varken har eller får något tycke för henne. Inte för då att jag tycker om

att han sällskapar med mjölnarns Tyra, men nog är hon en ordentlig flicka.

Tor: Mjölnarns Tyra, vad säger du. Är dä en bra blicka dä? Henne gillar jag inte alls? Skall inte Lars få se en styvare tösa, då blir jag stock tunnor tusan . . . (Det knackar.) Stig in. (Knackar igen.) Stig in, säger jag. Va ä dä för en örlös kanalje. (Leon kommer in.)

Leon: God dag, gott folk! Vad ser jag, är du Hans här också. Du skulle ju förtenna en hink och några kopparfat åt mej du. Du får inte glömma, att Tyra skall mjölka i hinken och slå upp mjölken i faten, så nu raskar du på, bara.

Hans: Ja, ja — ja, dä var så ja. (Går och fattar tag i kärlen). Jag mente att få vara i Tors smedja, men dä lax inte. Tor vill inte släppa till smedjan, ser du.

Anna: På den tiden när jag var i farten . . . ja dä vill säga, efter gammalt fick förtennarna göra upp eld och förtenna under bar himmel. Går inte dä nu för tiden?

Hans: Fattas bara att man inte får vara under tak med så ansvarsfullt arbete. Ja, jag får väl vara i kvarnsmedjan hos dej, Leon, tänker jag. Är du lika omöjlig å, kanske? Du brukar då aldrig vara omöjlig, du.

Leon: Visst får du vara hemma hos mej, dä förstår du. Gå i förväg dit, så kommer jag strax efter. (Hans går). Jag skulle tala om ärendet. Kan jag få låna gamla hästen på ett par dagar, jag ville köra hem lite ved. Jag skall inte fara alls hårt med den.

Tor: Ja, inte vet jag. Dä skulle bli i övermorgon dä då, för i morgon skall jag åka in till stan på marknaden. Jag köper mej kanske en annan häst och slaktar den här grå mörra. Hon behöver slippa, ty hon är stel i benen och bra gammal mä. Frans är för resten med Landgren hem nu och ser på hästar.

Leon: Ja, du har väl råd att byta ut henne! Men ätt köpa en häst av en skojare, då ä otryggt, då ä.

Änna: Ja, skojare ä skojare. Hur står det till hemma nu för tiden. Ni ä väl friska och krya hemma, antar jag?

Leon: Ja, gud ske lov. Tyra var hes i hal-sen ett par dagar, men nu är hon bra igen. Jag skall väl gå hem och ordna med förtennarn. Jag är rädd att Tyra annars kommer hit och bannar upp mej för att jag blir för länge. Ja, då kommer jag hit i övermorgon, om jag får låna hästen.

Tor: Ja, vi får säga så, då. (Leon går). Nu får vi väl gå ut till ladugården du och jag mor. Lars är väl in^{ne} hemma än på länge. (Båda gå ut).

Lars (som kommer in): Alla har gått ut och lämnat dörren olåst. Tänk om några luffare ha kommit hit. Ja, nu har jag sett på hästarna. De där Landgrens är ena rökiga skojare. Olivia hon är. kan man säga, ett riktigt busfrö. Nog är det oförskämt av en fäcka att komma hit och göra sig till på det där sättet. Aldrig i mitt ruttna liv jag tar henne te fästmo. Till all lycka hade dom inga trevliga hästar heller, så att med dom gör vi nog inga affärer. (Det knacker på dörren.) Stig in! (Tyra kommer in.) God dag på dej, Tyra. (Tar henne i hand och håller den kvar en god stund).

Tyra: God dag på dej. Jag som trodde pappa var här, och jag skulle be honom skynda sig hem, ty det kom folk till kvamen. Först kom Carl Andersson och nu senast kom Buller Fredrik (Namnen bytas ut mot kända av grannarna, där de spelas.) Har han inte varit hit och bett om att få låna hästen?

Lars: Då ä möjligt, men jag har inte sett honom. Hur det är, så var det roligt att du kom. Jag gick just och tänkte på dej. Nu kan vi äntligen få ta oss en pratstund i all ensamhet. Gör

dej hemmastadd och ha inte så bråttom. Pappa den har säkert varit hit och gått hem igen.

Tyra: Om jag visste det. (Lars går fram mot Tyra och fattar henne om livet.) Nej, hör du Lars, tänk på vad du gör (drar sig tillbaka). Vet du inte att väggarna ha ögon och öron. Din pappa kan komma in och då . . . Kom så gärna hem till mej någon gång, men jag tror att då ä bäst att du inte har några tankar på mej, för se din pappa tycker nog inte om det. En mjölnardotter duger nog inte för dej att sällskapa med. Du kan alltför väl få något bättre, och då vill inte jag stå i vägen för då som bättre är.

Lars: Hör du Tyra, då ä inte frågan om vad den och den tycker och vad den och den vill. Nu är det frågan om min och din vilja. (Tyra ser intresserad ut.) Nu gör vi snart nog slag i saken om bara du är lutten. (Fattar henne om livet och ser henne in i ögonen.) Har du kanske någon annan på val?

Tyra: Åh, visst inte, då vet du så väl, men ändå . . .

Lars: Ja, då är det inga om och men. Vill du så tar vi och förlovar oss till påskhelgen, och sen förklarar vi oss till sig så småningom. Mor hon vet jag sätter stort värde på dej och pappa . . . ja, vad vill han göra. Förr i världen kunde ju föräldrar göra ur sånt där, men inte numera, helst sedan man är myndig.

Tyra: Är det så att du är uppriktig och har allvar med dej så. (Båda ömfamna varandra.)

Tor (som kommer in): Vad tar du dej till, Lars?! Du må veta vad du gör. (De unga gå ifrån varandra.) Om du skall tjåla med flickor, då räknar jag på, att du håller dej till folk av dina gelikar och ger tusan i alla andra. Du borde skämmas, och du Tyra (vänd till henne) här har du ingenting att skaffa.

Anna (inrusande): Va ä det här för gräl! Gubb-tok, vad menar du med allt detta? Är det du som bestämmer över de unga och vem Lars skall ta och inte ta? Jag har inte hört på maken. Är inte Tyra en hyggig flicka och skulle duga åt Lars. Vasa!

Lars: Jag tror att hon är fullt god nog åt mig, och vad er beträffar så gör ni klokast i att inte lägga er i blöt om den saken. Jag får bara tala om, att jag inte tar några förolämpningar till-godo. För resten har ni kanske själva gjort något liknande i er ungdom.

Tyra: Farbror behöver inte förarga sej över mej, för se jag kommer inte att bli den, som ni be-höver visa bort mer än en gång.

Lars: Nej, Tyra, så tar vi det inte. Jag har sagt mitt.

Anna: Så är det med mej med. Tyra, du är alldeles i min smak och när Lars tycker lika, då får allt farsgubben foga sej i vad som vi anser bör ske. Jag säger dej, Tor, du vet att då inte lönas att strida med fruntimmer. Kanhända att du är en smula envis och då har du alltid varit häftig och elak, men du vet att te strida mot en envis kä-ring, dä är aldrig värt.

Ridån faller.

ANDRA AKTEN.

(Två år senare.)

Rummet är detsamma men kan ordnas något olika. På ett bord kan placeras böcker och tid-ningar och på väggen hänga några kläder. Lars bör ej vara lika klädd som i föregående akt och Tor och Anna i helgdagskläder, ty det är sön-dag. Tattarhans är sig lik, men någon slips eller dylikt kan tyda på att han ej alltid går lika klädd.

Lars har student- eller skolmössa, tydande på att han studerat.

Tor och Anna äro i livligt samspråk.

Anna: Ja nu har bevars Lars tagit sin examen, få se vad han nu kan duga till. Troligen få vi bra litet hjälp av honom härefter, och att högfärdsandan fått bra makt med honom, kan man se på utanskriften. Vad som mest grämer mei dä är, att han börjat sällskapa med Landgrens Olivia och tycks ringakta Tyra, hon som är en så hygglig flicka.

Tor: En hygglig flicka, sa du, men hon är åtminstone bara en fattiglapp. Jag kan för resten inte med mjölnarpacket, dä vet du. Har dom nå annat än den där eländiga kvarten och där går Leon och kravlar dag ut och dag in. Vore dä nå flax på karln, så satte han in en nymodig sikt och följde med sin tid, men det är ju bara på fallrepet med hela kånkarången.

Anna: Men hederligt folk är det i alla fall, och Tyra går väl upp mot Landgrens Olivia många gånger.

Tor: Vad du kan vara dåraktig. Man kan inte leva av nordavind och solsken och att sitta och titta på en fager blomma, dä blir man inte mätt av, och inte föder man hustru och barn med det heller.

Anna: Du är lik alla karar, dum och korttänkt . . . och . . . tvärtemot alla andra: När var du annat? (I elak ton): Men dä säger jag, fastän jag är kvinnfolk å fattigt avkommen själv, inte är dä värt att du sätter dej på näsan för mej, för sånt där begriper jag bättre än du. Fastän pojken har läst litet, så kunde han vara så lagom högfärdig ändå.

Tor: Du var inte så stor på dej, när du gick å sålde krukkärl och köpte opp lump, men jag vet inte hur du har kunnat bli så bred i munnen på gamla dar. Dä ä väl mei du har att tacka för att du har litet att säga till om, och var nu lagom uppkäftig.

Anna: Ah, herre min, jag har väl fått hålla ihop huset å släpat och strävat som en slav, gått i lagårn båd helg och söcken, varit både piga och dräng för det mesta och ändå ska man höra skäll och gnat, dels för man ej är så högt avkommen och dels för att man står på sej, när man har rätt. Ljuger jag, kan du säga dä?

Tor: Nej, kvinnfolk har väl alltid rätt, dom.

Anna: Nå, tror du verkligen att Lars får en bra hustru, om han tar Olivia? Hon får väl framdeles lida hon som jag och heta skojarunge och tocke där. En riktig tjurskalle är hon, alldeles som du och Lars, och Lars skall nog minnas att han gifter sej. Var säker på dä. Ja, ja dä visar sej nog snart.

Tor: Du vore klokare om du skötte ditt och lät andra sköta sina affärer. Jag tål inte ditt resonemang. Emellertid får jag gå efter posten, jag tror den har kommit. (Går.)

Anna: Alltid ska den där karln råda. Envis, dum och grinig bara man säger sin mening. (I fullt raseri): Jag blir så arg, så jag vet snart inte vad jag gör. (Det knackar på dörren.) Stig in!

Hans (som kommer in): God dag på dej, Anna.

Anna: Jo, god dag. Är du ute och springer igen.

Hans: Bråttom kan man väl alltid ha, men springer gör jag aldrig, åtminstone springer jag aldrig med rall, som annat folk brukar göra. Hör du Anna, är det sannt att Lars har slagit upp med mjölnarns Tyra och börjar slå för Landgrens Olivia?

Anna: Nå, om så är vad skulle dä angå dej? Du springer ju aldrig med något rall, sa du nyss.

Hans: Inte för dä, men nog får han en flicka som han slipper skämmas för, om han tar Olivia. Olivia är allt flicka hela dagen hon. Hon kan köra och hon kan fruntimmerssysslor i hemmet, och bra

ser hon också ut. Jag skulle in och gratulera, tänkte jag.

Anna: Vad dä beträffar, nog finns dä så bra flickor på närmre håll också.

Hans: Ska jag säga som jag tycker, så nog blir dä ett bra mycket bättre parti för honom om han tar Olivia, än om han toge Tyra. Nog ser du väl att dä blir skillnad.

Anna: Vet inte dä. Tyra är nog en bra flicka. Vad Olivia beträffar, nog är hon både elakare och skojaraktigare. Jag tror inte att dä är mycke gott i henne, så förefaller hon mej.

Hans: Snällare flicka går inte på guds gröna jord.

Anna: Dä ska du inte säga me. Jag vet nog vad Olivia går för så bra som du. Varför skall du just lägga dej ut för henne? Bara för att du smusslar och hjälper Landgrens att lura på bönderna oduglöga hästar, lika som du försökte här för två år sen. Du får väl mån hacka för dä att du går emellan.

Hans: Jag, är du tokig. Litet tokig har du ju alltid varit, men nu börjar dä gå för långt. Jag skulle ta emot pengar för att hjälpa till med att narra folk, nej du Anna, vet vad du säger.

Anna: Nog kan man tro dej om så mycke och mer än så, du har väl inte något samvete. Du skojar väl upp fo'k allt vad du kan, dä ligger ju rent av i blodet.

Hans: Ja, ja efter du så vill, så ligger dä mer än så i blodet på en tattare. Dä ä inte långt emellan du glävsar på mej, än för det ena, än för det andra, men jag ber dej, Anna, sluta upp med det där. Förr än du tror kommer tattarbldet i svallning och blir jag en gång arg, då är jag arg.

Anna: Ahja, pysa lagom du, liksom dä skulle vara nå att bry sei i dej. Fattas bara att du skulle röra ett fruntimmer, nog har jag hört att du är vild ibland, men mej skrämmar du inte.

Hans: Var du inte säker. Jag har litet gammalt ägg te dej sen den tiden vi va unga och du höll på att bli min fästmö, men du träffade på något som du ansåg vara bättre och då var dä klippt med detsamma. Kommer du ihåg dä, du?

Anna: Jag var väl aldrig någon fästmö åt dej. För resten va var dä för något att bråka om. Dä ä väl vanligt att unga gossar och flickor ha något nojs för sej. Fästmansfolk va vi ju inte.

Hans: Dä va vi visst dä. Kan du neka te rama sanningen, vi va ju så gott som förlovade ett halvår. Men, dä är chikanerande för en så fin fru, att ha sällskapet med en tattare. (Tar och ruskar henne.) Här på tu man hand skall jag lära dej veta hut. (Argt) Skall jag mala kött av hela din lekamen, innan du minns vad du lovade mej.

Anna: Jag går ut efter Tor och då får du allt veta var du är hemma (Rusar ut).

Hans: Inte för dä att jag är rädd, men ett kok sryk tar jag heller inte, hellre går jag. (Går ut genom andra dörren.)

En stunds paus.

(Tor och Anna rusa in, Tor med en grov käpp i handen.)

Tor: Fördömda Tattarhans. Var tog du vägen, din sakramentskade utböling. Gå här och skrämma livet ur folk. Hans! Hans!!! Var är du, fram med dej.

Anna (i fullt raseri): Han var ju alldeles nyss inne här. Din karkanalje! Ger sej på ett ensamt fruntimmer och nästan skrämmer livet ur mej. Nu är mitt fålamod slut. Skicka efter landsfiskalen.

Tor (tittar ut): Nu vek han av mot skogen upp vid stora ladan. Lars och Olivia komma visst uppe i allén, få se om han ger sej på dem också. (Tittar en stund.) Åhnej, så dum är han inte.

Anna: Va ska den slammertackan, Olivia, här att göra? Ska vi läsa igen dörren för dem och ta ur nyckeln. Jag tål inte sånadär påfåglar.

Tor: En toka har du varit och en toka blir du. Du har ju själv varit ung, fast då är längesen. Håll dej lugn, säger jag. Vi går in i sängkammaren du och jag. (Båda gå ut. Under vägen ut höres Annas puttrande): Då vore jagom att kasta ut henne, om hon kommer. (Lars och Olivia komma in.)

Lars: Nu tar du av kappan och gör dej hemmastadd, Olivia. (Hjälper henne av med kappan.) Jag tror luffar-Hans har varit in hos oss också. Säg du vad brått han hade, han måtte väl inte ha gjort något rackartyg.

Olivia: Visst inte, han är väl så ordentlig som någon annan. Jag tycker bra om Hans, jag, han har hjälpt oss mycke, han.

Lars: Skojartagen sitter nog kvar i gubben, men om ingen retar honom, så är han ju hyggelig. Han är bra att förtenna och sånt där. Hör du, Olivia, (fattar henne om livet) vad jag har längtat efter dej, medan jag var i skolan i Kristinehamn. Då var över trettio flickor i samma klass som jag, men ingen var som du. När jag äntligen är hemma igen ska jag allt ta skadan igen.

Olivia: Ja, du kan inte heller tro vad jag tyckt att det var långsamt efter dej. När söndagskvällen kom och jag alltjämt fick sitta ensam, nog var det långsamt alltid. Men hör du Lars, nog hade du väl bra roligt ilag med alla dessa flickor.

Lars: Vi hade lekafnar då och då, men jag kunde inte med någon av dem. Det var ingen som min Olivia. Du är nog gullet för allihop. (Klappar henne på kinden.) Nu först känner jag vad då vill säga, att äntligen ha träffat den rätta.

Olivia (drar sig milt tillbaka): Men hör du, Lars, du lär ju skall ha Tyra till fästmö. Hur är det med den saken? Är du fullt uppriktigt?

Lars: Då ä ingen annan än mor som bladdrar om Tyra. Får jag inte dej, så struntar jag i alla flickor.

Olivia: Inte mej emot, då vet du.

Lars: Ja, då är vi snart på det klara med den saken. (Fattar henne på nytt om livet.) Vi skall nog kuttra som ett par lyckliga duvor hela livet igenom. (Dörren ryckes hastigt upp och mor Anna kommer in.)

Anna: Nej, hör du Lars, vad tar du dej till? Är det karlafasoner att komma med den där slynan hit till vår gård? (De unga dra sig hastigt åt sidan.) Jag säger dej, Olivia, gå hem och sälj hästar du, vi ha redan köpt vad vi behöver.

(Tor kommer in från andra dörren.)

Tor (Nappar Anna i armen.): Vad nu då. Är du från vettet, käringskrälle? Har du med de ungas kärleksaffärer att skaffa? Nu går du genast ut.

Anna (vrålände): Jag är mor i gården och jag är mor åt Lars men blir aldrig någon svärmor åt Olivia, kom ihåg det. Nu hör ni vad jag har sagt, och det står jag vid. Olivia!!! Gå genast härifrån. (Rusar emot Olivia.)

Lars: Hör mor (hugger modern i armen) nu går det alldeles för långt. Är ni ifrån förståndet.

Tor: En toka har du alltid varit och värre blir du. Nu är det du som går härifrån. Om Lars och Olivia vill ha varandra, så gifter dom nog sej i alla fall, eller hur Lars?

Jo då gör vi visst det.

Ridån faller.

K. S. HAGLÖF, Alsbäck, Borlänge

har å eget förlag utgivit följande
Dramatiska böcker

Nyårs- och fredstablå, spelas av Gamla året, Nya året, Kärleken och två tomtar. Pris 20 öre.

Lars Jonsa, hans käring och dotter. Bondpjäs i tre avdelningar för fem personer. 60 öre. Vid slutet av samma bok finnes införd en vacker **Nyårstablå**.

Tragediskådespelare mot sin vilja. Skämt i en avd. Pris 40 öre
Sjömannens trolovade, spelas av sex personer. 35 öre.

Helge Humbugsbane. Sagospel i två avd. 20 öre, tre ex. 45 öre.

När Stulta-Nils skulle ha måg. Komedi i tre avd. Pris 50 öre.

Tvenne mindre dramatiska pjäser. Pris 25 öre.

I valet och kvalet. Drama i fyra avdelningar. 5:te uppl. 30 öre.

En kvinnolist. Sommarlustspel med sång och dans. Pris 40 öre.

Snåla Maja. Sorglustig nutidspjäs för fyra personer. Pris 30 öre.

Ett fasligt krångel. Spelas av 2 herrar o. 3 damer. 40 öre.

Olssons nya piga. Käringpladder och karlatal. Pris 20 öre.

Grosshandlarfamiljen. Komedi i 4 avd. Pris 25 öre

Skomakar-Kalle eller prästen. Dramatisk komedi med sång. 50 öre.

Svartsjuka och kärlek. Sorglustig komedi. Två avd. Pris 50 öre.

Besök hos duktern. "Sömnshjukan" och "Tandutdragningen" Ett tillägg till *Doktor Bloms första mottagning* eller annars lämplig att skjuta in i liknande pjäs. Rätt komisk. Pris 25 öre.

När svärmor kom. Spelas av 1 herre och 2 damer. Pris 50 öre.

Mammas gosse. Lämplig som skottårspjäs. 8 pers. Pris 60 öre.

Alldeles som man tar det. Skämt i en akt för 3 h. och 3 d. 50 öre.

Farbror Linds frieri. 2 herrar och 2 damer. Pris 30 öre.

En riktig kanalje. 2 herrar och 2 damer. Pris 40 öre.

Tre svartsjuka flickor. 1 herre och 3 damer. Pris 30 öre.

TREVLIGA BITAR FÖR UNDERHÅLL:

Godbitar för ungdomens afton. Pris 1 kr. Boken innehåller Poem, Landsmål, Växelsånger, Humoristiska föreläsningar, En trevlig teaterpjäs med titel: *En stackars friare* samt en ny tilltalande *nyårstablå*.

Allvar och skämtbitar för ungdom. Pris 50 öre.

Teateramatörernas nöjesskattkammare. Pris 50 öre.

Vers och prosa för fester och samkväm. Pris 65 öre.

Till nyåret 1925 utkomma amatörpjäserna:

Vålnaden på farmors ö. 3 herrar och 3 damer. Pris 50 öre.

Argsinta Hans och småsinta Anna. 3 herrar och 4 damer. 50 öre.

Mot insändande av likvid, antingen i frimärken eller postanvisning, erhålles böckerna fraktfritt. Vid rek. å postförskott tillkommer 20 öre extra. Skriv tydlig adress!



